

Iz života kruga U potrazi za identitetom i kolektivitetom

Jure Gabrić, tajnik Kršćanskoga akademskog kruga

Zagreb, 22. listopada 2009.

Potaknut od dijela vodstva kruga da nešto napišem u obliku informacije o zbivanjima u krugu, dođoh na ideju da se zapitam: *Što će meni Kršćanski akademski krug?* Možda bi slično pitanje trebao postaviti sebi svaki član kruga (ako već nije), a također i oni koji to tek žele postati. Nije suvišna ni radikalnost u postavljanju pitanja jer o tome može ovisiti i radikalnost zauzetog djelovanja u krugu.

Ovakvo pitanje ima i potpitanje, a može glasiti: *Tko sam zapravo ja i što bih želio biti, što mi u tom kontekstu može značiti članstvo u krugu?* Uz pretpostavku da jesam ili da barem želim biti humanist i kršćanin, tada želim i trebam dati svoj, makar i neznatan doprinos u čovjekolikoj gradnji svijeta u kojemu živim. To mi nalaže savjest, kultura, Crkva, a i Krist kada kaže: *Po djelima će vas prepoznati... Ljubi bližnjega svoga... Gdje su dvojica ili trojica u moje ime...*

Što u tom smislu može značiti krug i članstvo u krugu moguće je donekle prepoznati iz onoga što je njegov prvi predsjednik pok. Željko Mardešić rekao o krugu na »Danima kruga« (30. ožujka 2006. na Sljemenu):

Što hoće i kani učiniti Kršćanski akademski krug u tim i takvim uvjetima današnjega hrvatskog društva? Ne mnogo, ali s jasno zacrtanim i određenim ciljem. Valja nam se prije svega vratiti poruci i nauku Drugoga vaticanskog koncila, a to znači dijalogu – a ne osudi – s ljudima u sve nepovoljnijem svijetu. Ne koristi, dakako, ljutiti se na taj moderni svijet, nego od njega započeti i pokušati ga učiniti što boljim i ljudskijim. A on će to zacijelo postati kad bude više demokratski, solidarno, civilno, razumski, kulturno i ekološki ustrojen. Ukratko, želimo svijet po mjeri čovjeka, ali onda i jednako primjerena sredstva kojima je to moguće postići u poštivanju drugog i drugačijeg. Dakle, neupitna suradljivost, uzajamno osluškiivanje, razumijevanje i prijateljstvo, sloboda promišljanja i izražavanja vlastitih misli u potpunoj otvorenosti i iskrenosti jedino i isključivo u cilju bezuvjetnog traženja istine u svemu i o svemu, bez ikakvih primisli, »posebnih računa«, bojvnosti ili vlastitog isticanja.

Tako je sazrela potreba za pokretanjem kruga koji želi razmatrati sve spomenute probleme našeg vremena (o njima govori u prvom dijelu teksta, *nap. J. G.*) u svjetlu kršćanske duhovnosti, evandeoskog duha te cjelovitog humanizma kojeg je čovjek osnovno polazište svakog promišljanja i na njemu utemeljenog djelovanja...

U svezi s pogrešnim ponašanjem kršćana u politici, trgovini, ideologiji i zabavi Željko Mardešić kaže:

Zato sve više počinjemo sličiti na taj svijet, premda ga riječima oštro napadamo. Dapače, nerijetko se stječe dojam da ga želimo samo zamijeniti, *a da se sami pritom ne promijenimo.*

Koliko je on smatrao prevažnim ovo »promijenimo«, najbolje pokazuje njegova, smijemo reći – životna intelektualna, moralna i duhovna ispovijed na početku njegove četvrte knjige *Lice i maske svetoga*. To je zasigurno jedan od vrlo rijetkih primjera da netko na početku knjige, u kojoj kritički govori o kršćanstvu, Crkvi, katolicima u Hrvatskoj, najprije kritički govori o sebi, razobličujući diskrepanciju između spoznatog i življenog (čime nas podsjeća na sličnu nevolju u sv. Pavla), te ističući da se glavna promjena ipak događa u duhovnom obzorju, u molitvi. Tako kaže:

Dok čovjek ne padne na koljena pred Bogom i ne zavapi iz najdubljih rana svoje duše krik slabosti i očaja, teško se može reći da je postao religiozno biće.

Iščitavanje i shvaćanje navedenog teksta pomoglo mi je da shvatim naše opredjeljenje da se na četvrtcima (prvi i treći u mjesecu), umjesto dosadašnjih predavanja i rasprava o raznim temama, koje su nerijetko bile vrlo aktualne i kvalitetne, započne molitveno-meditativno te nagovorom ulaziti sve dublje u riječ i mentalitet Evanđelja. Pod zajedničkim naslovom *Gradimo duhovni dom*. Ovo se ne smije shvatiti kao zatvaranje u duhovnost i molitvu ili kao bijeg od svijeta i njegovih nevolja, već kao pokušaj osobne i zajedničke promjene da svojim angažmanom ne radimo slične pogreške kao mnogi kršćani, zaboravljajući da se svijet može mijenjati samo ako se prvo mi sami promijenimo i uvijek mijenjamo. Možda u situaciji kada je izgledno da mnoge stvari u Hrvatskoj i Europi idu sve gore i lošije, kada bi hitno trebalo činiti po metodi »spasi što se još dade spasiti«, sve ovo može podsjećati na tzv. »kabinetsko kršćanstvo«, ali smijemo pomisliti da ni u Isusovo vrijeme nije bilo mnogo bolje, a on je, ipak, svoje učenike izdvojio iz svijeta i pripremao ih da budu »kvasac« i »sol«, a on je, tako barem kažemo, i naš učitelj. Stoga je dobro da smo i prvi nagovor imali upravo o riječi iz Evanđelja: »Učitelju, gdje stanuješ?«, a drugi: »U mog Oca ima mnogo stanova«. Molitveni dio predvodio je Petar Barun, a nagovor je imao Tonči Matulić. Broj sudionika se povećao i bilo nas je drugi put tridesetak. U molitvi je naglasak na osobnom susretu s Isusom, a u nagovoru to da svatko kaže kako je on osobno doživio riječ Evanđelja. No, tko želi autentičnost doživljaja i događaja neka dođe i kaže, ili možda napiše, svoj dojam, možda i posve različit od ovoga, jer nas različitosti obogaćuju, ako smo utvrđeni u bitnome, a to je u ovom slučaju riječ i duh Evanđelja.